

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστούμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς περὶ αὐτὸν εἰς τὴν χώραν ἐπιρροίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐναγώνημα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξέμημος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλ. ἐν γένει πᾶν ἔλλ. Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οὐδυνήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐπιπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Δεκεμβρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 37

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἐνα ἀχυράστρωμα μόνχα ἦταν πεταμένο σὲ μιὰ γωνιά πάνω στὸ χῶμα.

— Ποιὰ εἶναι ἡ καλύβα μου; ρώτησε τὸ Σάμπο μὲ βρος ὑποταγμένο.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησε κείνος.

Νά, ἔμπα σ' αὐτὴ ἐδῶ!

Εἶναι ὅλες γεμάτες, δὲν ξέρω ποῦ νὰ σὰς οἰκονομήσω τόσοις!

Εἶχε νυχτώσει πιά ὅταν οἱ σκλάβοι γύρισαν ἀπὸ τὴ δουλειά τους, ἀποκατωμένοι καὶ γεμάτοι λάσπες. Ὡ, τί θλιβερό ποῦ ἦταν τὸ θέαμα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποῦ ἡ δουλειά τους εἶχε τσακίσει καὶ ποῦ δὲν εἶχαν νὰ περιμένουν καμμιά χαρὰ καὶ καμμιά παρηγοριά. Κανένας χαρούμενος ἦχος δὲν ἀκουγόταν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὰ λόγια ἦταν σὰν γρουλλίσματα ζώων.

Τὴν ὥρα αὐτὴ ἔπρεπε νὰ πάρει καθένας τὴ μερίδα του ἀπὸ τὸ στάρι, νὰ πάει στὸ μύλο νὰ τ' ἀλέσει κι' ὕστερα νὰ τὸ κάμει ψωμί. Αὐτὸ ἦταν ἡ μοναδικὴ τροφή τους.

Ἀπὸ τὰ βαθιὰ χαράμματα ξυπνοῦσαν κι' ἐπιάναν δουλειά στὰ χωράφια, ἐνῶ ἀπὸ πάνω τους ἀγρυπνοῦσαν οἱ ἐπιτηρητὲς μὲ τὸ μαστιγιο στὸ χέρι. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνὴ μάζευαν βαμβάκι κι' ὁ Σίμων προσπαθοῦσε νὰ χρησιμοποιοῦσε καὶ τὸ τελευταῖο ὄρι τῆς ἀντοχῆς τους.

Ἴσως θὰ πεῖ κανεὶς, ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσο βαρεὴ δουλειά, τὸ νὰ μαζεύει κανεὶς βαμβάκι. Δοιπόν, θὰ σὰς πῶ κάτι: ὑπάρχει τίποτα πῶ ἀνώδυνο καὶ πῶ

ἐλαφρὸ, ἀπὸ τὸ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς μιὰ σταγόνα νερὸ νὰ πέφτει στὸ κεφάλι του; Κι' ὅμως ἡ Ἰερά Ἐξέταση εἶχε βρεῖ κι' αὐτὸ τὸ μαρτύριο: μιὰ σταγόνα νερὸ νὰ πέφτει ἀργά, κανονικά, ἀδιάκοπα, στὸ ἴδιο μέρος τοῦ κεφαλοῦ.

«Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφτασε ὁ Σάμπο...» (Σελ. 485, στ. α'.)

Ἔτσι κι' ἡ πῶ ἐλαφρὴ ἐργασία γίνεται βασανιστικὴ, ἔταν εἶναι ἀδιάκοπη καὶ ἀπελπιστικὰ μονότονη, ὅπως ἦταν στὸ χτήμα τοῦ σκληροῦ Λεγκρή.

Ὁ Τόμ κοιτάζε τοὺς σκλάβους ποῦ γύριζαν ἀπὸ τὴ δουλειά, καὶ τοῦ κάκου γύρευε νὰ βρεῖ ἕνα πρόσωπο κάπως γελαστό. Ὅσοι ἦταν σκυθρωποὶ, ἄθλιοι, ἀποκτηνωμένοι, οἱ γυναῖκες ἀδύνατες κι' ἀποκατωμένες. Οἱ ἰσχυροὶ τυρανοῦσαν τοὺς ἀδύνατους. Κι' ἀπ' τὸ νὰ τοὺς

παραμεταχειρίζονται σὰν κτήνη, οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ εἶχαν ἀποκτηνωθεῖ πραγματικά.

Οἱ μύλοι ἀρχισαν νὰ γυρίζουν καὶ τότε ἀρχισε ἀγῶνας, ποῖος θὰ πρωτοπήγαινε τὸ στάρι του νὰ τὸ ἀλέσει. Οἱ πῶ δυνατοὶ παραμέριζαν τοὺς ἀδύνατους κι' οἱ ἀρρωστοὶ κι' οἱ ἀνάπηροι ἔμεναν τελευταῖοι.

Ὁ Τόμ ἦταν κατάκοπος ἀπὸ τὸ μακρὸ ταξίδι καὶ πεινοῦσε πολὺ.

— Ἐ, σὺ, φώναξε ὁ Γκίμπο, πετώντάς στὸν Τόμ ἕνα σακκούλι μὲ στάρι. Ἐμπρός, ἀράπη, ἀρπαξέ το καὶ κανόνισε νὰ περάσεις μ' αὐτὸ ὅλη τὴ βδομάδα.

Ὁ Τόμ περίμενε πολὺ ὅς ποῦ νὰ πάρει σειρά γιὰ τὸ μύλο. Ὅταν ἐπιτέλους ἔφτασε, εἶδε δυὸ κουρασμένες γυναῖκες ποῦ πολεμοῦσαν ν' ἀλέσουν μόνες τοὺς τὸ στάρι τους, καὶ τότε ἔπιασε καὶ τὸ ἄλεσε αὐτός. Ἰστέρα βοήθησε κάτι ἄλλες ν' ἀνάψουν φωτιά γιὰ νὰ ψήσουν τὸ ψωμί τους καὶ τέλος σκέφθηκε ν' ἀλέσει τὸ δικό του στάρι.

Μιά πράξη ἐδσπλαχνη καὶ φιλόανθρωπη ἦταν κατ' ἐντελῶς νέο σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Οἱ δυὸ γυναῖ-

κες τὸν κοιτάζαν περιέργω καὶ μιὰ ἐκφραση καλοσύνης ζωγραφίστηκε στὰ πρόσωπά τους. Ζύμωσαν κι' αὐτὲς ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὸ ψωμί τοῦ Τόμ καὶ φρόντισαν γιὰ τὸ ψήσιμό του. Ἐκεῖνος κάθισε χάμω καὶ προσπάθησε νὰ διαβάσει τὴν Ἁγία Γραφή στὴ λάμψη τῆς φωτιάς, γιὰτι εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ παρηγοριά.

— Τί ν' αὐτό; ρώτησε ἡ μιὰ γυναῖκα.

— Ἡ Γραφή, ἀποκρίθηκε ὁ Τόμ.

— Θεέ μου, ἔχω νὰ ἰδῶ τέτοιο βι-

κράτησε στην πλατεία μια αφηρησμένη και ηλιοπαρόραλη. Τούτος-εδώ τώρα κουβαλεί το πανέρι μιάς πλύστρας. "Α, πρέπει να τους ενθαρρύνω κι' εγώ. Θα πάω την ημέρα που θα τους δώσουν τα βραβεία κι' ύστερα θα τους κάνω επιθεώρηση. Μήπως δεν είναι στρατιώτες κι' αυτοί; "

— Να, μπαμπά! είπε η βασιλοπούλα. Να με πάρεις μάλιστα και μένα στην παράταξη. Θέλω να ιδώ κι' εγώ τα Προσκονάκια μας!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΓΕΡΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένας Βασιλιάς πολύ ακριβοδίκαιος. Σε κανένα δεν χαρίζονταν, κι' αν ακόμη θα τύχαινε να του φταίξουν ή γυναίκα του και ή κόρη του, κι' αυτές θα τις τιμωρούσε σαν τους άλλους ανθρώπους.

Επειδή όμως συνήθιζε, όταν καταδίκαιζε κανένα, να του βάζει βαριά τιμωρία, πολλοί γι' αυτό τον έλεγαν αδικό και κακό.

Ήταν ακόμη και τόσο ξυπνός, που το μάτι του έβλεπε πολύ μακριά, και στους ανθρώπους είχε στο παλάτι του από τον πιο μικρό, ως τον πιο μεγάλο, όλοι αξίζανε, γιατί ήξερε να τους διαλέγη, να τους προστατεύει, και να τους προβιάζει σύμφωνα με την αξία που είχε ο καθένας τους.

Μέσα σ' αυτούς είχε κι' ένα γραμματικό, ένα παλληκάρι πολύ δημοφιλές και καλό, και ο Βασιλιάς, αν κι' αυτό ήταν χωριατόπαιδο, του είχε μεγάλη ή πόληψη κι' εμπιστοσύνη γι' την έξυπνάδα του και γιατί ήταν πολύ μυστικό, και πολλές φορές ο ίδιος του έπαιρνε τη γνώμη του σε δύσκολη περίπτωση.

Κάποτε ο γραμματικός του είπε:

— «Πολυχρομένε μου, τα παιδιά των παλατιανών και των άρχοντάδων του τόπου μας λογαριάζουν να παρουσιαστούν μπροστά σου και να σου ζητήσουν να βγάλεις τους γονείς τους, που γέρασαν, από τις διάφορες θέσεις και να τις δώσεις σ' αυτούς, γιατί είναι όπως λένε πιο γραμματισμένοι, και μπορούν ν' αντέχουν περισσότερο στους πολέμους σαν νέοι που είναι, και βρίσκουν ακόμη πολύ κακό το σύστημα που κρατείς, να έχουν τις μεγάλες θέσεις οι γέροι κι' αυτοί να περιμένουν να τις πάρουν άμα θα γεράσουν.

Ο Βασιλιάς, άμα τ' άκουσε αυτά, συλλογίστηκε λίγο κι' απάντησε:

— «Αυτό μας έλειπε τώρα, να σηκωθούν τα ποδάκια να χτυπάνε τα κεφάλια. Έτσι καθώς σκέπτονται δείχνουν πως τα μυαλά τους είναι άπηχτα, και θα φάνε πολλά καρβέλια ακόμη, ως που να τους πήξουν. Μά απ' ου το γυρεύουν, να ιδής κι' εγώ τι θα κάνω. Μπορεί να παίξω το θρόνο μου, αλλά κι' αυτοί θα πάθουν μεγάλες συμφορές σαν άμωροι που είναι, και δε θέλουν να λογαριάζουν «γέροντα συμβουλή και παιδεμένου γνώμη».

Και διάταξε το γραμματικό του να του φωνάξει μερικούς από τους παλατιανούς του, τους πιο νέους, κι' όταν αυτοί επήγαν, έκανε μαζί τους ένα μυστικό συμβούλιο, που σ' αυτό ήταν κι' ο γραμματικός του.

Εκεί αποφασίστηκε, μέσα σε πέντε μέρες να πάνε με τους στρατιώτες σε όλα τα σπίτια, και να πιάσουν και να φυλακίσουν όλους τους ανθρώπους της πολιτείας του, που ήταν πάνω από πενήντα χρονών και ύστερα, όπως είπε ο Βασιλιάς, θα τους έκοβε όλους για να δώση τις θέσεις τους στους νέους.

Ο γραμματικός, άμα βράδυαζε, ξεκίνησε κρυφά για το σπίτι του γέρο πατέρα του, που ήταν ένας μυαλωμένος και πολύξενος άνθρωπος, και του είπε τι αποφάσισε ο Βασιλιάς να κάνει στους γέρους.

— Εγώ, πατέρα, λέω να σε κρύψω και να πω πως πέθανες.

— Παιδί μου, δε καταλαβαίνεις κανε, μά βρισκω πως είναι άστοχο πολύ, να κόψη ο Βασιλιάς μας τόσο κόσμο, γιατί; για να κάνει ένα κέφι.

— Εγώ, πατέρα, λογαριάζω να κατεβής από τούτη τη στιγμή στην παλιά στέρνα μας, που είναι κάτω από το σπίτι μας τόσο βαθειά, κι' εκεί έχουμε φυλαγμένα το έχεις μας, και που κανένας δεν την ξέρει, να καθήσης εκεί, και κάθε μέρα θα σου φέρνω ό,τι χρειάζεσαι να τρώς και να πίνης καλά, και θα σου λέω ό,τι γίνεται στον κόσμο.

Και την ίδια στιγμή κατέβηκαν κάτω με τον πατέρα του στη στέρνα και έβαλαν εκεί στρωσίδια και φαγοπύτι για μια εβδομάδα.

Σε πέντε μέρες, σύμφωνα με τη διαταγή που είχε βγάλει ο Βασιλιάς, όλοι οι άνθρωποι του Βασιλείου του, από πενήντα χρονών κι' άνω, ήταν φυλακισμένοι μέσα σ' ένα κάστρο, και με το φανάρι νάψαχνε κανένας σε όλο τον τόπο, δεν θα έβρισκε γέρο ούτε για δροκο, κι' από στόμα σε στόμα έγινε βούκινο σ' όλη την πολιτεία, πως όλους αυτούς τους γέρους είχε απόφαση ο Βασιλιάς να τους κόψη.

Τό τι έγινε τότε δεν μολογιέται. Όλοι καταριόντουσαν το Βασίλειά για το ρήμαγμα που έκανε στον τόπο, εκείνοι που δεν έλεγαν τίποτα και είχαν γι' αυτό κρυφή χαρά στη καρδιά τους. Ήταν τα άρχοντόπουλα και οι μικροί αξιωματικοί, που καρτερούσαν ώρα την

ώρα, να πάρουν τις θέσεις που είχαν πριν οι γέροι.

Ο Βασιλιάς, σαν έφυλάκιζε έτσι όλους τους γέρους στο κάστρο, έβγαλε μια άλλη διαταγή που έλεγε: "Όποιος μπορεί να φτιάξη μπροστά του, άλυσίδα μόνο από άμμο χωρίς να ρίξει τίποτ' άλλο μέσα, θα παίρνει για βραβείο γυναίκα του τη Βασιλοπούλα και θα γίνει Βασιλιάς ύστερα από το θάνατό του, μά όποιος πάλι δεν μπορεί να τη φτιάξη, θα τον κρεμάσει.

Σαν τάκουσαν οι νέοι αυτό γλυκαθήκανε, και πήγαν να τρελλαθούν από τη χαρά τους. Βασιλοπούλα και Βασιλείο ήταν γι' αυτούς μεγάλο πράμμα.

Πηλάλα ο ένας, πηλάλα ο άλλος, ποιος να πρωτοπροφθάσει στο παλάτι να φτιάξη την άλυσίδα με τον άμμο. Τό νομίσανε χυλό να τον φάνε που να ξεραν πως τέτοιο πράμμα ήθελε νου και στόχαση!

Όσοι πήγαν γι' αυτή, κανένας δεν κατάφερε να την φτιάξη, και όταν στο τέλος παραδεχόντουσαν πως έχαναν, άμέσως ο Βασιλιάς τον καθένα τους, τον έδινε στους ανθρώπους του τάχα να τον κρεμάσουν, μά εκείνοι, σύμφωνα με μυστική διαταγή του, αντί να τον κρεμάσουν, τον έφυλακίζανε σε ένα άλλο κάστρο.

Ο κόσμος όμως που δεν ήξερε την αλήθεια, έλεγε πως ο Βασιλιάς, για να κάνει τέτοια, είχε τρελλαθεί και τους κρέμαγε, και γι' αυτό άλλα κλάματα, και άλλα μοιρολόγια από τα σπίτια που νομίζανε τα παιδιά τους χαμένα.

Ο γραμματικός που πήγαινε κάθε μέρα στον κρυφώνα που ήταν ο πατέρας του, του είπε για την άλυσίδα με τον άμμο, και πως πολλοί που πήγαν γι' αυτή και δεν κατάφεραν να την φτιάσουν, είχαν κρεμαστεί.

Ο πατέρας του, σαν τάκουσε αυτά, χαμογέλασε, γιατί μήπως άμέσως στέ νόημα και λέει του παιδιού του:

— «Άδριο να παρουσιαστής στο Βασίλειά και να του πής ότι θα φτιάξης ού την άλυσίδα με τον άμμο, πρόσεξε να μη φοδηθής πως μπορείς να μη την φτιάξης κι' έτσι δεν πής, και χάσεις από φόβο για τη ζωή σου, τη Βασιλοπούλα και την ευκαιρία γίνης διάδοχος του Βασιλιά.

Αν ο Βασιλιάς σου ειπεί να μην ανακατευθής για την άλυσίδα, για να μη χαθής, εσύ να επιμένης και να του ζητήσης δέκα μέρες διορία ως που να ετοιμάσης τα σύνεργά σου.

Καλά, πατέρα, μά εγώ δεν ξέρω να φτιάσω άλυσίδα με άμμο μοναχά.

— Πήγαινε σύ, παιδί μου, κι' εγώ θα σε όρμηνέψω πως θα την κάνης.

— Αν είναι ή όρμηνησια σου καλή, μά αν δεν είναι και με κρεμάσουν, και τότε θα πάμε και οι δυο χαμένοι, γιατί

και σ' εδω μέσα, ή θα πεθάνης από την πείνα, ή θα βγής έξω να βγής να φάς και θα σε πιάσουν, όπως έπιασαν και τους άλλους γέρους.

— Βρέ παιδί μου, εσύ εφρόντισες να με προφυλάξης εδω μέσα, κι' εγώ θα σε στείλω να σε κρεμάσουν; κάνε όπως σου λέω και βλαστήμα με.

Σηκώνεται τότε το παιδί μά και δυό, και πάει στο παλάτι, προσκύνησε το Βασίλειά και του λέει:

— «Πολυχρομένε μου, ήρθα να σου πω, πως εγώ μπορώ να σου φτιάσω την άλυσίδα με τον άμμο, μά θέλω να μου δώσης δέκα μέρες διορία να ετοιμάσω τα εργαλεία μου και να τη φτιάσω μπροστά σου».

Ο Βασιλιάς, καθώς τάκουσε, έκανε πως στενοχωρήθη ε και του είπε: «Εσύ να κάτσης σ' αυγά σου και να κοιτάς τη δουλειά σου, γιατί άδικα θα καταπεσθής με την άλυσίδα, δεν θα μπορέσης να την καταφέρης, και τότε θα μ'ανάγκασής να διατάξω με λύπη μου να σε κρεμάσουν και ύστερα ποδ να βρω άλλον γραμματικό τόσο καλό σαν κι' εσένα;».

Τό παλληκάρι όμως καλά και σώνει επιμένε πως θα φτιάξη την άλυσίδα κι' έτσι δεν θα κρεμασθή.

Ο Βασιλιάς, σαν είδε την επιμονή του γραμματικού του— «Αίντε, του λέει, απ' ου έχεις άγύριστο κεφάλι, σε δέκα μέρες θέλω ναρθής να μου κάνης την άλυσίδα, άλλωθις ξέρε το από τώρα, χάρη μη περιμένεις, θα κρεμασθής σαν τους άλλους.

Την άλλη μέρα ε γραμματικός, σαν αντίμασε με τον πατέρα του, του είπε τι κουβεντιάσαν με τον Βασιλιά, και πως πήρε διορία δέκα μέρες για την άλυσίδα.

Καλά, του λέει ο πατέρας του, κοίτα τώρα τη δουλειά σου, και όταν έρθη ο καιρός εγώ μά σου πω τον τρόπο.

Πέρασαν πάντε έξη μέρες από τότε, και κάθε μέρα ο γραμματικός φορτωνόταν τον πατέρα του να του μαρτυρήσει τον τρόπο, μά ο πατέρας του, αν και ήξερε πόσο ήταν γνωστικός, δεν του τον έλεγε ακόμα, γιατί είχε τό σκοπό του, παρά όλοένα τον ήσυχάζε με τό «έχουν οι φύλακες τη γνώση».

Μά το παιδί όσο μέτραγε τις ημέρες που περνούσαν, τόσο πιο πολύ στενοχωριόταν κι' έμενε τό μισό, γιατί με τη συλλογή αυτή, ούτε να φάη είχε όρεξη, ούτε να κοιμηθής.

Άμα έφτασαν ή εννιά ημέρες, είπε με κλάματα στον πατέρα του.

— «Πατέρα, άδριο τελειώνει ή διορία που έχω από το Βασίλειά για την άλυσίδα, και σ' ακόμα να μου πής τίποτα, και σίγουρα θα με στείλη στην κρεμάλα, και μην ξεχνάς πως εσύ ήσουν

ή αιτία να πω κι' εγώ του Βασιλιά για τέτοιο πράμμα.

Άκούοντας αυτά ο πατέρας του χαμογέλασε και του ειπεί:

— Βρέ παιδί μου, πως σου πέρασε ή ιδέα πως εγώ θέλω τό κακό σου; δεν σου είπα έως τώρα τον τρόπο, γιατί φοβήθηκα μήπως από τη χαρά σου, ξεγελώσουνα και έλεγες τό μυστικό κι' άλλου, και τότε μπορούσε να πάρη τη Βασιλοπούλα και να γίνη διάδοχος άλλος από σένα που θα τό μάθαινε, να γιατί σου τόκρυβα.

Μά τώρα που έφτασε ή διορία στο άμην, άκου τι θα κάνης. Θα πής να βρής ένα κάρο, και θα βάλης μέσα σ' αυτό ένα σακκι άμμο, και ένα, ένα, απ' όλα τα εργαλεία που έχουν οι μπαρζακοί, οι χριστάδες και οι χρυσικοί, και άδριο, λίγο πριν ξεκινήσης μ' αυτά τα σύνεργα για τό παλάτι, ναρθής να σου πω πως θα κάνης την άλυσίδα.

Έφυγε τό παιδί κάπως χαρούμενο, και άμα νόχτωσε και έπεσε να κοιμηθής, δεν μπορούσε να κλείση μάτι από την έννοια, και ή νύχτα του φαινόταν σαν ένα μεγάλο πέλαγος που τελειωμό και πέρασμα δεν είχε, και μόνο κατά τό γλυκοχάραγμα λογοκοιμήθηκε λίγο.

Σηκώθηκε σάναυγα, πήρε ένα κάρο, κι' άφου τό γέμισε ως άπάνω με τα εργαλεία που του είπε ο πατέρας του, πήγε τον βρήκε και του ειπεί:

— Πατέρα, τό κάρο με τα σύνεργα τό ετοίμασα, πές μου γρήγορα τι θα κάνω, γιατί μά ώρα έχω τράτο ακόμα, δέκα ή ώρα πριν από τό μεσημέρι, πρέπει να πάω στο παλάτι να φτιάσω την άλυσίδα μπρδς στο Βασίλειά.

— Ε, παιδί μου, έφτασε πιά ή ώρα που θα ξενοιάσουμε κι' εγώ και σύ, απ' αυτή τη σκότοúra.

Βρέ άμωρο πράμμα, οδ και όλα τ' άλλα παιδιά του τόπου μας, μπορεί να γίνη ποτ' άλυσίδα από άμμο μοναχά; αν λίγο έκοβε τό μυαλό τόσων και τόσων παιδιών, δεν θα πήγαιναν σαν τα βιάδια στην κρεμάλα, αλλά καλά να πάθου. Θεός συχωρέσ' τα πεθαμένα του Βασιλιά, που του ήρθε τέτοια βουλή και αποδείχτηκε πως τα παιδιά μπρδς στους γέρους δε φελάνε για τίποτα, και σ' τώρα, αν δεν είχες έμένα να σ' όρμηνέψω, θα πήγαινες χαμένος.

Άκου λοιπόν τι έχεις να κάνης, άφου πής στο παλάτι με τό κάρο, θα τ' άφήσης στην αούλη, θα παρουσιαστής στο Βασίλειά και θα του πής:

— «Πολυχρομένε μου, έφερα κάτω όλα μου τα σύνεργα κι' ένα σακκι άμμο» κόπιασε με τη δωδεκάδα σου, να φτιάσω μπροστά σας την άλυσίδα. Κι' άμα θα κατεβής, να του ζητήσης να σου κάνη από άμμο μά κλειδέρα — κρινό που την λέν. άλλοι — και να την περάση σε μά βέργα, για να την έχης για

δείγμα, και να σου πής ακόμα πόσα μέτρα μακριά τη θέλει, και τότε του λές πως μπορείς, απ' ου θα βλέπης τό δείγμα του, να του κάνης κι' όλο τον άμμο της θάλασσας άλυσίδα.

Άμα πήρε τη συμβουλή αυτή, ξεκίνησε τό παιδί και πήγε βιαστικά στο παλάτι, και να μη τό πολυλογάμε, ειπεί και έκανε μπρδς στο Βασίλειά όπως όρμηνεύτηκε από τον πατέρα του.

Καθώς άκουσε ο Βασιλιάς τα λόγια του γραμματικού του, του ειπεί χαρούμενος:

— Μά κέρδισες, άίντε χαλάλι σου ή Βασιλοπούλα και ο θρόνος μου ακόμα σαν πεθάνω! Και άμέσως χτύπησε ο ίδιος παλαμάκια, και μαζί μ' αυτόν ή δωδεκάδα του, καθώς και όλος ο κόσμος που περιέργως μαζεούταν εκεί, με δυνατά ξεφωνήματα μπράβο, μπράβο, που κέρδισε ο γραμματικός, κι' έτσι θα γλύτωναν από την κρεμάλα και οι άλλοι νέοι που θα πήγαιναν να δοκιμάσουν.

Από την άλλη μέρα άρχισαν στο παλάτι οι ετοιμασίες για τό γάμο, σύμφωνα με τη βασιλική διαταγή.

Μά του Βασιλιά τό μυαλό, όσο περνούσαν οι ώρες, τόσο δεν τό χώραγε πως ο γραμματικός του τό κατάφερε έτσι με την άλυσίδα χωρίς συμβουλές γέρου. Τόν ρώτησε γι' αυτό, μά εκείνος του άρνήθηκε ότι τό έμαθε από γέρο και έπέμενε πως τό σοφίστηκε μόνος του.

Ο Βασιλιάς έκανε πως τον πίστεψε, για να τον δοκιμάση όμως και να ξεκαθαρίση τό πράγμα, του ειπεί:

— Θέλω, εσύ που είσαι νέος γραμματισμένος και άκούρατος, να μου κάνης σε τρεις ημέρες ένα κατάλογο, με τα όνόματα όλων των ζώων, ποιά απ' αυτά έχουν τα μάτια μπροστά κάτω από τό κούτελο, στην ίδια πάνω-κάτω θέση που τα έχουν οι άνθρωποι, και ποιά στα πλάγια του κεφαλιού τους.

— Θα πιάσω να τον φτιάσω, τό άπάντησε προθύμα εκείνος, και άμέσως κλείστηκε στο γραφείο του, και άρχισε ψάχνοντας τα βιβλία, να κοιτάξη για τη θέση των ματιών των ζώων.

Η ώρα περνούσαν, ήρθε ή νύχτα, και είδε ο γραμματικός πως ή δουλειά που του έδωσε να κάνη ο Βασιλιάς, δεν ήταν τόσο εύκολη, όπως την φαντάστηκε όταν πήρε την διαταγή, και πως δεν θα έφταναν όχι τρεις ημέρες μά ούτε δέκα τρεις να την τελειώση.

Όλη εκείνη τη νύχτα, και όλη την άλλη ημέρα, δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να ξεφυλλίξη τα βιβλία, και να διαβάξη για τό διάφορα ζώα, κρατώντας σημειώματα.

Η στενοχώρια του όμως όσο πήγαινε και μεγάλωνε, γιατί έβλεπε πως δεν θα μπορούσε να τό καταφέρη.

(Τό τέλος στο άρχόμενο)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —
 — Τζεντλεμαν σέ τέτοια χάλια! —
 — Λερώθηκα στο δρόμο. Εδώς μόλις πέρα στο σπίτι μου, θα στείλω να σάς πληρώσω με το παραπάνω. Είμαι ο Κάρολος Δίκενς.
 — Ο Κάρολος Δίκενς! "Όχι εσύ! Τόν ξέρω εγώ τον Κάρολο Δίκενς, διαβάζω τα έργα του κάθε βράδυ. Ένας τέτοιος συγγραφέας δεν θα πλήρωνε με κάλπικο νόμισμα το ποτό του. Δεν τὰ πιστεύουμε αυτά, κύριε. Μπορεί ο καθένας να λέει: «είμαι ο Κάρολος Δίκενς!»
 — "Ωστόσο, σάς λέω την αλήθεια.
 — Καλά. Σε λίγο θα περάσει ο πόλιμαν και βλέπουμε.
 Εύτυχως, ένας φαρμακοποιός άνοιξε το κατάστημά του απέναντί κι' ο Κάρολος είπτε στον ξενοδόχο:

συγγραφέα και θέτει στη διάθεσή του το πορτοφόλι του. "Ο ξενοδόχος ζητεί συγγνώμη αστισμένος και πολεμά να δικαιολογηθεί.
 Μιάν άλλη φορά, ο Δίκενς πήγαινε με το τραίνο στο Λίβερπουλ. Ένας ταξιδιώτης μπαίνει στο διαμέρισμά του και φαίνεται πως επιθυμεί πολύ ν' ανοίξει κουβέντα μαζί του, γιατί είναι από εκείνους τους φλύαρους, που δὲ μπορούν

«Ο Κάρολος Δίκενς περιγράφει με αγάπη τη ζωή των παιδιών...» (Σελ. 438, στ. γ')

— Ρωτήστε το φαρμακοποιό. Ίσως με ξέρει, γιατί η εικόνα μου είναι αρκετά γνωστή.
 "Εστειλαν κι' έφεραν το φαρμακοποιό.
 — Ο κύριος από δω, τού είπτε ο ξενοδόχος, πήγε να μου περάσει ένα νόμισμα κάλπικο γι' αληθινό. Και λέει — ακούσ' εκεί! — ότι τού λόγου του είναι ο Κάρολος Δίκενς!
 "Ο φαρμακοποιός κοίταξε προσεχτικά τὸ νέο κι' αναγνώρισε άμέσως τὸ συγγραφέα, πὸν είχε ἰδεῖ συχνά τὴν εἰκόνα του κι' εἶχε διαβάσει τὰ ἔργα του.
 — "Ο Κάρολος Δίκενς! — Σας λέω, εἴμαστε στενοὶ φίλοι με τὸν Δίκενς! — (Σελ. 438, στ. γ')

Μὰ βέβαια εἶναι ὁ Κάρολος Δίκενς! Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τὸν ἔνδοξο ἄνθρωπο τῆς Ἀγγλίας;
 "Ο φαρμακοποιὸς χαίρετά τότε τὸν

να μείνουν μιὰ ὥρα σιωπηλοὶ. Μιλεῖ λοιπὸν γιὰ ἑλα: γιὰ τὰ τραίνα, γιὰ τὰ τοπία, γιὰ τὰ δυσωχήματα, και τέλος γιὰ τὴ φιλολογία.
 — Διαβάζω ὁλους τοὺς συγγραφείς, λέει, ἀλλὰ προτιμῶ ἀπ' ἑλους τὸ Δίκενς.
 — "Α, ὥστε ἔχετε διαβάσει τὰ μυθιστορήματά του;
 — Βεβαίως! Ἀγαπῶ πολὺ τὴ φιλολογία!
 — "Α!
 — Διαβάζω τώρα γιὰ δευτέρη φορά τὰ ἔργα τοῦ Δίκενς.

— Αυτό είναι κάλπικο! φώναξε ὁ ξενοδόχος...» (Σελ. 427, στ. γ')

«"Αλλῶστε, εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους μου.
 — Μπᾶ; Ἀλήθεια;
 — "Α, βέβαια! Εἶναι, ξέρετε, λαμπρὸς ἄνθρωπος και με δέχεται στὸ σπίτι του με πολλές περιποιήσεις.
 — "Ετσι; Ὅποτε πηγαίνετε σπίτι του συχνά;
 — Σὰ νὰ πηγαίνω στὸ σπίτι μου! Σας λέω, εἴμαστε στενοὶ φίλοι με τὸ Δίκενς!
 — Λαμπρὰ λοιπὸν! Τὰ συγχαρητήριά μου!
 — Ἐδχαριστῶ!
 "Ο Κάρολος Δίκενς κρατοῦσε ἑλα του τὴ σοβαρότητα, γελώντας ὥστόσο ἀπὸ μέσα του με τὴς κωμικὲς καυχησιολογίες τοῦ παράξενου αὐτοῦ ταξιδιώτη.
 "Όταν κόντευε τὸ τραίνο νὰ φτάσει στὸ Λίβερπουλ, ὁ ἄγνωστος τοῦ είπτε:
 — Μήπως τυχὸν θὰ θέλατε νὰ σὰς παρουσιάσω στὸν κ. Δίκενς;
 — "Α, τὸ επιθυμῶ πάρα-πολύ!
 — Ἐδχαριστῶς! Πῆτε μου μόνο τ' ὄνομά σας, γιατί τώρα πρέπει νὰ κατεβῶ.
 "Ο συγγραφέας τότε χαμογελώντας:
 — "Ονομάζομαι Κάρολος Δίκενς!
 Κι' ἔτσι, ὁ ξένος αὐτὸς θὰ μπορούσε στὸ ἔξῃς με τὸ δίκιο του νὰ λέει: «γνωρίζω τὸν Κάρολο Δίκενς!»
 * * *
 "Ο Κάρολος Δίκενς, τὸ παιδάκι πὸν σὲ ἡλικία 8 ἐτῶν ἐπινοοῦσε θεατρικὰ ἔργα γιὰ τὴ «μαγικὴ λυχνία», εἶχε γίνει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἔνδοξοτερους συγγραφείς τῆς Ἀγγλίας, και τὰ ἔργα του μεταφράστηκαν σ' ἑλες τὴς γλώσσες. Δίκαια τὸν ὀνόμασαν «συγγραφέα τῶν παιδιῶν». Σὲ πολλὰ ἔργα του περιγράφει με αγάπη τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν και οἱ ἥρωές του εἶναι παιδιά, πὸν ἀναλύει με

τέχνη τὸ χαρακτήρα τους. Και δὲν ὑπερασπίζεται μόνο τὰ παιδιά, ἀλλὰ καθε καλὸ κι' ἀνώτερο. "Ένας βιογράφος του γράφει ὅτι σκοπὸς τῶν ἔργα τοῦ Δίκενς εἶναι ὁ ἀνθρωπισμὸς, τὸ γενικὸ

καλὸ, ἡ εὐσπλαχνία κι' ἡ ἐπιείκεια.»
 "Ο Κάρολος Δίκενς πέθανε στὰ 1870, στὸ Γκάδς-Χίλλ, ὅπου πέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του.
 ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΖ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
 "Υστερα ξεκίνησε μ' ἑλα του τὴν ταχύτητα και γύρισε στὴ βίση του.
 "Ωστόσο ἕνα σύννεφο σκίαζε τὴ χαρὰ ἑλων. Τί εἶχε ἀπογίνει ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊώμενος;
 — "Εμεῖς νομίζαμε πὸς θὰ εἶχε ξαναγυρίσει στὸ «Λίμπερτ» πρὶν ἀπὸ μᾶς, εἶπτε ὁ Γαβριήλ.
 — Κι' ἐμεῖς νομίζαμε πὸς θὰ τὸν φέρνατε μαζί σας, εἶπτε ὁ Φονθιέλλ.
 — Ἀρκεῖ νὰ μὴν τοῦτυχε κανένα κακό! ἔκανε ὁ Ἰβὸν ἀνήσυχος.
 — Καθόλου ἀπίθανο. Μ' αὐτοὺς τοὺς παλιανθρώπους τοὺς Ἑσκιμῶους πρέπει κανεὶς νὰ τὰ φοβάται ἑλα. Ἄν μοῦ δίνατε τὴν ἄδεια, κύριε κυβερνήτη, θὰ εἶχα μεγάλη βρεξὴ νὰ ξαναγυρίσω στὴν κατασκήνωσή τους.
 — Μαζί μ' ἐμένα, εἶπτε ὁ Ἀμερικάνος.
 — Καί μ' ἐμένα, πρόσθεσε ὁ Φονθιέλλ.
 "Ο Στέφενσον τὸν σταμάτησε με τὸ χέρι του:
 — "Όχι ἐσεῖς, Φονθιέλλ, εἶπτε. Προτιμῶ ἑσὰς νὰ σὰς ἀφήσω ἑδῶ. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχετε ν' ἀποτελειώσετε τὴν ἔργασίαν σας, πρέπει κιόλας νὰ μείνη κι' ἕνας ἀπὸ μᾶς ἑδῶ γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴς γυναῖκες και τὸ ἀερόπλοιο ἂν τύχει και κάνοιν καμμιά ἐπίθεση οἱ Ἑσκιμῶοι ἔνδσο ἐμεῖς θὰ λείπωμε.
 — Ἄς ἔρθουν, κύριε! φώναξε ὁ Γαβριήλ γεμάτος πολεμικὸ μένος. Κάτω ἐκεῖ πὸν μᾶς ἐπετέθησαν, μ' ἑλο πὸν δὲν εἶχαμε παρὰ μετρημένα τὰ φυσέκια μας, μπορέσαμε ὥστόσο νὰ τοὺς ἀντισταθοῦμε. Κι' ἑδῶ πὸν ἔχομε καραμπίνες κι' ἑσα φυσέκια θέλομε;
 — Φρόνιμα, φρόνιμα, ἀνδρεῖε μου πολεμιστή! Ξέρω ὅτι μπορῶ νὰ ὑπολογίζω στὴ γενναϊότητά σου, μὰ δὲν χρειάζομαι νὰ πάρω μαζί μου τὸν κ. Φονθιέλλ. Βοηθήστε τον ἐσεῖς και διηγηθῆτε του τὴς περιπέτειές σας κατὰ τὸ ταξίδι σας στὸν Πόλο.
 — Στὸν Πόλο; Μὰ δὲν ἐπτήγαμε στὸν Πόλο... ἑσο ξέρω τουλάχιστο.
 — "Όσο ξέρεις, ἑχι βέβαια. Μολτατὰ πῆγατε κι' ὁ κ. Φονθιέλλ θὰ σὰς δώσῃ τὴν ἀπόδειξη. Ἀλλὰ γι' αὐτὰ θὰ ξαναμιλήσωμε. Κάμ ἑν, Τζάκι!
 "Ο Ἀμερικάνος κι' ὁ Κίγτ ἔλειψαν κάμποση ὥρα. Πέρασαν στὴν ἀρχὴ ἀπὸ

τὸν καταυλισμὸ τους, ὅπου ἐλευθέρωσαν τὰ τρία σκυλιὰ, ἑχι ὅμως και τοὺς αἰχμαλώτους πὸν ἐπιτέλους εἶχαν ζυγνήσει. "Ο Στέφενσον, πὸν γνώριζε μερικὲς λέξεις ἀπὸ τὴ γλώσσα τῶν Ἑσκιμῶων, κάθισε δίπλα του μέσα στὸ ἑλκυθρο τὸν ἕναν ἀπ' τοὺς δύο αὐτοὺς μεθύστακες και ἄρχισε νὰ τὸν «κανοναρχῆ», ἑνῶ ὁ Τζάκι, καθισμένος στὸ τιμόνι, ὀδηγοῦσε τὸ ἑλκυθρο πρὸς τὸν καταυλισμὸ τῶν Ἑσκιμῶων.
 Μόλις ἔφθασε στὴς πρώτες σκηνές, τὸ

«Προσπαθοῦσαν ν' ἀποκρούσουν με τὰ πιστόλια τους τὴν ἐπίθεση...»

ἑλκυθρο σταμάτησε κατὰ διαταγὴ τοῦ Ἀμερικάνου, πὸν κατέβασε τὸν αἰχμάλωτό του και τοῦ ὀσότησε νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ γράμμα τὴς ὀδηγίες του, γιατί ἄλλοιῶς ἡ τιμωρία του θὰ ἦταν παραδειγματική.
 "Ο Ἑσκιμῶος, πὸν δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἀπ' τὸ μεθύσι και ἀπὸ τὴς ἀλληλοδιάδοχες συγκινήσεις, ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὴς σκηνές περπατώντας σάν ὀπνωτισμένος.
 — Τί τοῦ εἶπατε; ρώτησε ὁ Τζάκι περιέργως.
 — Τοῦ εἶπα, ἀπάντησε ὁ Ἀμερικάνος, πὸς θέλω νὰ ἰδῶ προσωπικῶς τὸν φίλο σου τὸν Σίγκλοο.
 — Κι' ἂν δὲν ἐκτελέσει τὴν παραγγελίαν σου;
 — Ἐννοία σου και θὰ τὴν ἐκτελέσῃ.
 — Κι' ἂν ὁ Σίγκλοο δὲν θελήσει νάρθει;

— Τότε θὰ ἰδοῦμε τί πρέπει νὰ κάνουμε, μὰ ὥστόσο δὲν πιστεύω νὰ φανῇ ὁ Σίγκλοο τόσο ἀδιάλλακτος. Εἶπα στὸν αἰχμάλωτό μας νὰ μοῦ τὸν στείλῃ ἄμέσως ἑδῶ, γιατί ἄλλοιῶς θὰ ἔρθοιμε πετώντας ὅπως τὸ πουλιὰ. Ἡ ἱκανότης μας νὰ πετοῦμε στὸν ἀέρα τ' αὐτοὺς τοὺς ἄγριους φαίνεται σχεδὸν ὑπερφυσική.
 — Ἀρκεῖ νὰ εἶναι σὲ θέση τὸ ἀερόπλοιο μας νὰ πετάξῃ.
 — Μὰ ἂν δὲν ἦμουν βέβαιος γι' αὐτὸ, δὲν θὰ τὸ ἔλεγα.
 Δίχως ἄλλο ἡ ἀφιξὴ τοῦ αἰχμαλώτου θὰ προξένησε μεγάλη συγκίνηση στοὺς Ἑσκιμῶους και θὰ προκαλέσει ζωηρὲς συζητήσεις, γιατί ἡ ὥρα περνοῦσε χωρὶς νὰ φανερωῦνται κανεὶς κι' ὁ Στέφενσον εἶχε ἄρχισαι νὰ χάνῃ τὴν ὀπομονή του. Στὸ τέλος παρουσιάστηκε ὁ Σίγκλοο ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸν ἄλλο Ἑσκιμῶο. "Ο δούσυχος εἶχε βρος ἑξίλαστηρίου θύματος. Ζαρωμένος, με σκυμμένο τὸ κεφάλι, πλησίαζε με μικρὰ-μικρὰ βηματάκια, σάν τὸ σκυλι πὸν ἔχει κάνει ζημιὰ και ξέρει πὸς πρόκειται νὰ τὸ δειροῦν. "Ο Τζάκι δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα.
 — "Ήσυχασε, γέρο μου, εἶπτε, δὲν ἔχομε σκοπὸ ὄυτε νὰ σὲ σκοτώσωμε ὄυτε νὰ σὲ βασανίσωμε.
 "Ο Ἀμερικάνος φάνηκε διπλωμάτης. Ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχε πει ὁ Τζάκι γιὰ τὸν Σίγκλοο, κατάλαβε τὸν ρόλο πὸν εἶχαν παίξει στὴν ὀπόθεση αὐτὴ οἱ Ἑσκιμῶοι. Γνώριζε πολὺ καλά τὰ ἦθη και τὰ ἔθιμά τους, τὴς προλήψεις τους, τὸν φιλιερηνικό τους χαρακτήρα, και ἤξερε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς κρίνῃ αὐστηρά. Και νὰ, τί εἶπτε στὸν Σίγκλοο:
 Παρασῶροντας τοὺς συγτρόφους του στηγληστρική αὐτὴ ἐπιχείρηση, ὁ Σίγκλοο εἶχε φερθεῖ πολὺ ἄσχημα. Εἶχε προδώσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν λευκῶν ἀνθρώπων, πὸν εἶχαν κάνει τόσο κόπο γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὴν ἀποθήκη τῶν τροφίμων, πὸν αὐτὸς τώρα σκόπευε νὰ τοὺς τὴν ἀδειάσῃ. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνει παρὰ ἕνας κακὸς, δόλιος και κικκόπιστος ὀδηγός. Βέβαια ὁ κ. Στέφενσον ἤξερε ὅτι οἱ Ἑσκιμῶοι βρίσκονται σὲ μεγάλη ἀνάγκη κι' ὅτι ἡ ἑλλειψὴ κυνηγιῶ στὸ δυτικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ τοὺς εἶχε φέρει σὲ ἀβάσταχτη πείνα. Γι' αὐτὸ θὰ φαινόταν συγκαταβατικός στοὺς Ἑσκιμῶους, μ' αὐτοὶ γι' ἀντάλλαγμα ἔπρεπε νὰ διακόψουν κάθε ἑχθροπραξία και νὰ τοῦ παραδώσουν ἄμέσως τὸν σύντροφό τους πὸν ἔφαγγαν τώρα νὰ βροῦνε. Μερικοὶ ὀπανιγμοὶ γιὰ κάποια μεγάλη ἐναέτρια πηρόγα, πὸν θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της με τὸ παροικρὸ δαίγμα ἀνυπακοῆς και θὰ ξεπάστρευε κι' ἀνθρώπους και σκυλιὰ, συντέ-

λεσε στο να δηλώσει ο Σίγκλο απόλυτη υποταγή σε όλους τους δρους που θα του έβαζε ο κ. Στέφενσον και να δηλώσει πως ο μεγάλος άσπρος διάβολος βρισκόταν στη σκηνή τους.

— Δεν φθάνουμε άργά, Τζάκ, είπε ο Αμερικανός στον μικρό του σύντροφο. Ο κ. Αντρεωμένος φαίνεται ότι βρισκείται στη σκηνή της Άγκυλης. Οι Έσκιμώοι θα πάνε τώρα να τον ελευθερώσουν, μή για καλό και για κακό είναι προτιμότερο να τους ακολουθήσουμε κι εμείς.

Το έλκνητρο ακολούθησε τους δυο Έσκιμώους ως τη σκηνή όπου κοιμόταν ο άτυχος παιδαγωγός.

— Κλείστε το στόμα σας και βουλώστε τη μύτη σας, κύριε κυβερνήτη, είπε ο Κίντ τη στιγμή που τρύπωναν μέσα στη σκηνή.

— Ω, είπε ο Αμερικανός. Έννοια σου και δεν είμαι τόσο ντελικτικός, και καθώς βλέπω, ο λαίμαργός μας φίλος δε δυσκολεύτηκε να συνηθίσει την άμφοσφαιρα αυτή. Κοιμάται, αν δεν κάνω λάθος!

Ο Άγκυλός δε χτυπούσε πια το ντέφι του. Η μαντική του δύναμη του έλεγε πως η αποστολή του Σίγκλο ήταν καταδικασμένη σε καταστροφή γιατί τα κακά πνεύματα ήταν έναντιόν τους. Δεχόταν λοιπόν μοιρολατρικά την εξέλιξη των πραγμάτων κι' έδειχνε πια άπολυτη αδιαφορία προς τον λευκό αϊχμάλωτό του. Δεν περίμενε τίποτε το καλό από το καινούργιο αυτό φρούτο, που φιλοξενούσαν στη σκηνή τους, κι' όταν ήρθε ο απεσταλμένος του Στέφενσον, σύστησε στο Σίγκλο να μη χασομερήσει ούτε στιγμή, αλλά να βάλει άμέσως σε διαπραγματεύσεις με τους ξένους αυτούς που μπορούσαν να τρέχουν μ' έλκνητρα χωρίς άλογα και να πετούν σαν πουλιά.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΣΟΥΣΟΥ

(Από το ημερολόγιο ενός πατέρα)

A.

Κι' όμως, ως μη το πιστεύουν μερικοί... Τα παιδιά, τα πολύ μικρά παιδιά με τα δειροπαρημένα μάτια τους δε έκστατικά, δεν ζουν πάντα μαζί μας. Έχουν πλασμένο κάποιον κόσμο κλειστό για μας, κι' εκεί μεταφερόμενα με το μαγικό μας μάγισσας ραβδί, περνάνε τα γλυκά, παιδιάτικα τους χρόνια...

Γέλασε ένας φίλος μου, που του τόπα ένα βράδυ, κορόιδεψε.

— Μπά; σε ποιόν εξώκοσμο ζουν τα παιδιά, Μίμη;...

Και το δυνατό, σαρκαστικό του γέλιο μουκανε τόσο, μα τόσο κακό...

Κι' όμως νά, που το μικρό πεντάχρονο μου αγοράκι μουδωσε την απόδειξη, πως η δασεία μου αυτή δεν ήταν ψεύτικη, και νά πως:

Ήταν μέρες πολλές που τον έχανα ώρες τόν Άλκη. Στη φωνή μου, που άλλοτε έτρεχε πρόσχαρος, ούτε καν άπαντούσε. Κι' όταν έρχόταν στο τέλος, είχε ένα τόσο άφηρημένο ύφος, μικρινό.

Μια μέρα ζήτησα να τον βρω χωρίς να τον φωνάξω. Τον ξετύπωσα επιτέλους σε μια καμρούλα στενόμακρη που έχουμε για το σιδέρωμα. Ήταν πεσμένος σ' ένα ντιβάνκι, γυρισμένος προς στον τοίχο. Πλησίασα με πιηχτά, σιγαννά βήματα. Δε με πρόσεξε. Άκουσα ένα μουρμούρισμα. Μίλοβσε, με ποιόν όμως; δεν ήταν κανείς στην κάμαρα!

— Άκουσέ με, Σουσου. Σήμερα δεν είμαι διόλου ευχριστημένος, μα διόλου. Η μαμμά βγήκε έξω με τη Μαρίνα κι' έμένα μ' άφησε εδώ, γιατί λέει ο κινγκμογράφος δεν είναι για μικρά παιδιά. Πέντε χρονών παιδί κι' είμαι μικρός; Μά δε βλέπεις, Σουσου, που λέω ακόμα και το ρ; Πές μου, Σουσου, ήταν σωστό να μ' αφήσουν, και δεν είχα δικιο εγώ, που χτύπησα το πόδι μου τόσο δυνατά, που — άκου, Σουσου, άκου! — τραντάχτηκε το μικρό τραπέζι, έγειρε το τασάκι του μπαμπά κι' έσπασε; Σούτ, Σουσου, μη μās άκούσει ο μπαμπάς, και φωνάξου πια τί τιμωρία θα μου βάλει. Σούτ... Άχ, καίμενε Σουσου, νομίζω πως είμαι πολύ δυστυχισμένος. Τι λες και σύ;... Γιατί δεν μιλάς, Σουσου;... Κι' όμως μου φαίνεται πως με καταλαβαίνεις, νά, τόνα μάτι σου. — γιατί τάλλο στο έχω βγάλει, Σουσου, — με κοιτάζεις τόσο ζωηρά, που αίγουρα με καταλαβαίνεις... »

Χρειάζεται μια παρένθεση. Για να μη νομίσω κανείς πως ο γίός μου είναι κανένας... κχουβρός, που βγάζει τα μάτια του κόσμου!... Ο Σουσου, που ο Άλκης του εμπιστεύεται τις μικρές και μεγάλες του δυστυχίες, είναι ένα πάνινο άρκουδάκι. Τον τον είχα χαρίσει όταν ήταν τριών χρονών. Έπαξε τότε μαζι, όπως όλα τα παιδιά, το τράβηξε, το τράνταξε, το ξέσκισε. Στο τέλος κατέληξε ένα κχομοιριασμένο πλαστικό, (με συγχωρείτε γι' αυτή την ανθρώπινη λέξη, μα δεν ξέρω, μου φινιόταν πάντα πως και τα παιχνίδια έχουν κι' αυτά μια φυγή και μια ζωή δική τους, ξεχωριστή...) Γρήγορα λοιπόν έγινε το πιό παιλιό του παιχνίδια, κουρελιασμένο, ξεφτισμένο, με μαδημένη ούρα, μ' ένα μάτι, σχεδόν αποτρόπαιο!...

Δύο χρόνια τότε παταμένο σε μια γωνιά της αποθήκης και νά που τώρα ξαφνικά του έγινε ο καλύτερός του φίλος. Πώς;... δεν ξέρω...

— Σουσου, θέλω να σου πω ένα μυστικό, ένα μεγάλο μυστικό. Θάθελα να κάνω ένα ταξίδι, Σουσου. Μικρινό, μακρινό, ψηλά... Θάθελα να πάω στ' άστέρια. Ξέρεις τ' είναι τ' άστέρια, Σουσου; Σίγουρα όχι. Ποιος να στο πη, κα-

κομοίρη μου;... Άκου λοιπόν. Βέβαια κάποτε θάχες άκούσει, πως ψηλά στον ούρανο είναι ο παράδεισος, ο μεγάλος φωτεινός κήπος, που ο Θεούλης βάζει μέσα τους καλούς ανθρώπους. Τα ξέρω αυτά, Σουσου, μου τάχει πει η μαμμά μου... Άκουσε λοιπόν, ο παράδεισος είναι όλο φως, φως πολύ, μα θάχρη δέκα ήλιους τουλάχιστο, ξέρεις. Ο Θεούλης όμως δε θέλει να τον βλέπουμε και τον σκέπασε μ' ένα πλατύ-πλατύ, τόσο πλατύ θαλασσί πανί. Είναι ο ούρανος, το ταβάνι της γης, κατάλαβες;... Αυτά δεν μου τάχει πει κανένας, μα τα νοιώθω εγώ, να δά ή ώρα να μην ξέρω τι είναι ο ούρανος... Τη νύχτα λοιπόν (στ' λέω όλ' αυτά για να σου μάθω τι είναι τ' άστέρια) τη νύχτα, το πανί με το σκοτάδι γίνεται μαύρο. Ο παράδεισος από μέσα είναι όλο φως — με τους δέκα ήλιους που είπα... Ο Θεούλης λοιπόν, για να δείξει σε μās που είναι ο παράδεισός του, έκανε στο μαύρο πλατύ πανί, κάτι μικρές-μικρές τρυπίτσες. Νά, σαν παραθυράκια. Άπ' αυτά τα παραθυράκια περνάει το φως του παράδεισου και μās φάνοιεντι έμάς πως είναι τ' άστέρια. Κατάλαβες, Σουσου;...

Τ' άστέρια είναι τα παραθυράκια τ' ούρανος, που δείχνουν το φως πουναι κρυμμένο από πίσω του. Και το φεγγάρι;... Τ' είναι το φεγγάρι, νομίζεις; — Το φεγγάρι είναι ή πόρτα τ' ούρανος. Οί πόρτες δεν είναι πάντα πιό μεγάλες άπ' τα παράθυρα; Νά, γιατί λοιπόν βγαίνει άπ' την πόρτα τ' ούρανος πιό πολύ φως;... Έννόησες;... »

Έμεινα ξαφνιασμένος. Τι ποιητική, τι όμορφη, εξήγηση, για ένα παιδάκι πέντε χρονών, μήν το ξεχνάμε.

— Νά λοιπόν, Σουσου, που θάθελα να πηγαινα μαζί σου. Μά δεν σου φαίνεται πως είναι πολύ μακρινό το ταξίδι Σουσου;...

Παραφύλαξα μέρες τόν Άλκη, άκουσα τις κουβέντες του με το Σουσου, το μαδημένο άρκουδάκι και στο τέλος σχημάτισα την ιδέα πως πιστεύει μέσα του βαθειά, ότι ο Σουσου, το παιλιό του παιχνίδια νιώθει όσα του λέει σιγά-σιγά στο ξεφτισμένο του αυτίκι ο γίός μου... Κι' έκανα με άδοκιμή.

B.

— Μπαμπά;... Μήπως είδες το Σουσου;...

— Το Σουσου; ποιός είναι ο Σουσου, Άλκη;...

— Άλήθεια, μπαμπά, δεν τον ξέρεις το Σουσου;... Μά είναι ο φίλος μου.

Τον κοιτάξα τάχα μ' άπορία.

— Ο φίλος σου;... Κιτάδεσσε το κεφαλάκι του καταπρατικά...

— Νά, ο φίλος μου... Γέλασε, κι' ακολούθησε.

— Σούπα άστεία, μπαμπά. Ο Σουσου είναι ένα παιχνίδι, ένα άρκουδάκι. Όχι φίλος μου. Δεν θυμάσαι, μπαμπά; έσύ μου τον είχες χαρίσει. Μά είναι χρόνια πολλά, πολλά, πολλά, ού...

— Και γιατί τον λες φίλο σου.

— Για να γελάσωμε μπαμπά.

— Μά τώρα ο Σουσου θάναι πια παιλιός, τι να τον κάνεις; έχεις τόσα άλλα παιχνίδια.

— Μά τον θέλω μπαμπά.

— Τι να τον κάνεις;

— Νά παίξω. Τι άλλο;... για να παίξω...

— Νά παίξω;...

— Ναι, ναι, να παίξω... σου φαίνεται παράξενο... να παίξω.

Δεν μούπε λέξη, για τις μακριές, τις ατέλειωτες κουβέντες πουχε με το Σουσου «να παίξω», τίποτ' άλλο.

— Τι να σου κάνω, Άλκη, δεν τον είδα το Σουσου, το άρκουδάκι σου, παίξε με τίποτ' άλλο.

— Όχι, μπαμπά, θα τον βρω!...

Κι' έφυγε για να ψάξει.

Τρεις ημέρες έψαχνε παντού. Κι' άφοσι άπελπίστηκε άπ' τα μέρη που μπορούσε να είναι, άρχισε να ψάχνει πότε σ' ένα τοσουλάκι κουτί που δε χώραγε ούτε την ούρίτσα, και πότε σε κάτι τρύπες του τοίχου που δε θα χώραγαν ούτε τό... ματάκι του.

Τον άφησα. Δεν μου είπε πια τίποτα, με το φόβο μήπως ξαφνιαστώ για την έπιμονή του. Μά έψαχνε διαρκώς μόνος του, και άπελπιζόταν.

Την τετάρτη μέρα, το πρωί έβρεχε δυνατά. Στο σπίτι δεν ήμαστε παρά εγώ κι' ο Άλκη. Έλειπαν όλοι, ακόμα κι' ή όπρητρια πουχε πεί να φωνίσει. Έβρεχε...

Ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι δυνατά!

— Άλκη, τρέχα ν' άνοίξης, λείπουν όλοι από το σπίτι, κι' εγώ έχω δουλειά παιδί μου...

Δεν πρόφθασε ν' άνοίξη κι' άκουσα με θριαμβευτική κραυγή...

— Μπαμπά, τρέχα, τρέχα να δης, μπαμπά!... Έτρεξα στην πόρτα τάχα ξαφνιασμένος.

— Τ' είναι, τί έπαθες;

— Κοίτα, μα κοίτα λοιπόν... μου φώναξε άναφοκοκινισμένος, χαρούμενος, ένθουσιασμένος, δείχνοντας με το δαχτυλάκι του το μικρό χαλάκι της έξώπορτας.

— Ο Σουσου, μπαμπά!

Άλήθεια. Μουσκεμένος — άπ' τη βροχή βέβαια — κοίτουγταν άπάνω στο χαλάκι ο Σουσου...

— Λοιπόν, γύρισε;... θάσαι τώρα ευχαριστημένος.

Με κοιτάζε περίεργος να δη, αν μιλώ σοβαρά; δεν κουνήθηκε ούτε ένας μύς του προσώπου μου.

— Μά, μπαμπά, πως είναι δυνατό;...

— Ποιά;... — Νά φύγη ο Σουσου και να γυρίση, ένα παιχνίδι;... — Μά έσύ τον βλέπεις πουναι μουσκεμένος άπ' τη βροχή; Έμεινε συλλογισμένος...

— Άλήθεια... μα πάλι... μπαμπά, πές μου;... έσύ τ' άχναγες αυτό;...

— Τι λές, παιδί μου, την βροχή σου είχα τώρα να παίξω. Κάτι θα τούχες κάνει του Σουσου, θα θύμωσε κι' έφυγε. Ύστερα του πέρασε — έβρεχε κιάλας και θα στενωχωριόταν έξω — και γύρισε.

— Ναι, είναι βρεγμένος, πώ, πώ...

— Μά πάλι... πως γίνεται αυτό; Τ' άρκουδάκι... Μπαμπά, πές μου.

— Σε καλό σου. Δεν το πιστεύεις; Άφοσι σου είπα... Η βροχή είναι μια απόδειξη... τι άλλο θέλεις.

Τον άρπαξε με μια παραφορά άγάπης.

— Σουσου μου!... και τον έσφιξε στην άγκαλιά του, όπως κάνει μια μητέρα όταν ξαναβρίσκει το χαμένο της παιδί... Σουσου μου!...

Έσκασα στα γέλια. Κάτι γέλια τρανταχτά, σαρκαστικά, σχεδόν σκληρά...

Με κοιτάζε ξαφνιασμένος και λίγο φοβισμένος.

— Μπαμπά;...

— Ω κουτό... κουτό παιδί!... Που

Ο ΤΕΛΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

— Βρέθηκε και παραδόθηκε στο Δημαρχείο μιά όμπελλάφ μαύρη με λαβή από άσπρο κόκκαλο που παρασταίνει κεφαλή πάπιας. Όποιος την έχασε, άς πάη στο Δημαρχείο να κάμη την περιγραφή της, ναποδείξη έτσι πως είναι δική του, και θα τη λάβη.

ΑΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΒΟΥ

γίνει και 'Ανακίας: δσο για τη Στατιστική, όχι τα βραβεία των Εισοδημών δεν έχουν εσομα) Δαμ-έτην (εσοίτα) 'εχαριστώ για όλα' παρμένω) Γιάννη Β. Μπακα-δήμαν (εχαριστώ πολύ και για τη, ανανέωση και για τα καλά λόγια) (Παινεμένο 'Ανδριανί (καθώς θά είδες, αυτό το ψευδώνυμο σου ενέκρινα: πολύ μου άρεσε το πρώ-το σου γράμμα: γράψε μου συχνά) Γεώργιον Τρουφάνου (εσοίτα τετραδία και λ)ομό) 'Αστέρι της 'Ελλάδος (ελαδα, 'εχαριστώ 'Ο-δηγώ και τετραδία εσοίτα) 'Ντι-νον Αδγερέτην (τά ελαδα ελα, ε-χαριστώ, προσπάθει και ποδ ξέρεις!) 'Αποδισμένη Τριανταφυλλών (για το εσοπάθημα υπερχαριστώ) Τε-μβέλιαν 'Αναγίου (ελαδα, ε-χαριστώ, 'Οδηγόν εσοίτα) 'Γάδα (δσο μήνες είναι μόνο; με βέβαια θάν ήλθε ακόμα ή σερκ του γαί, όταν από ένα Μαγικό Γράμμα Λε-πη μία λέξη, λογαριάζονται ως όρ-θαί λύσεις οι άλλες τέσσερις γι' αυτό οι 'Ασκήσεις αυτές έχουν πολ-λούς αριθμούς) Γεώργιον 'Αβέ-ρωφ, 'Ερσην Αδούου κτλ. κτλ.
Είς όσας επιστολάς ελαδα μετά την 11 Αθούστου, θ' απαντήσω στο ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 250ου Διαγωνισμού του φυλλάδιου τούτου: οι λύσεις είναι δε κατά-μέχρι της 15 'Οκτωβρίου.

527. Αερίγγρος
Γιά να ίδουμε, θά τη βοηθε-
την ώρατα αυτή θεά
που ζή μέσα στα νερά;
Πώς μπορούμε; θά μου πής.
Εύκολο. Για να την κάνουν,
Πρόθεση και ημέρα φτιάχνουν.
'Αλεξανδρινό Διαπλασπέυλο

528. Συλλαβόγγρος
Τό πρώτο μόν είναι άδρον
'Επίσημα είναι άλλο.
Κι' ένα πουλί τά δυό μου
'Ωραίο και μεγάλο.
Γζών Π. Μανιτζέπουλος

529. Στοιχειοτόγγρος
'Αρχαίος είναι οήστος,
Μ' άν θέλεις τά τον λ ύ σ π ε,
'Ενα του γράμμα μετανό
Με τροπο να του οήσης
Κι' άλλου να τον τονήσης,
Αιγυπτιαπέυλο

530. 'Αναγράμματιός
'Απαράτηκο στα πλοία,
'Οπως είναι άν τάφησης,
Τροφή κάνει μ' εύκολία
'Αν τό αναγραμματίσης.
'Ερέικη

531. Αίγυμα
Στη θάλασσα θά ίδης τ' άρσενικό,
Μέρος καλού οπιτιού τό θηλυκό.
Τό ούδέτερο στη ράχη της γα-
[γιάς,
Μά κάποτε και σύ θά τό φοράς...
Καλαριά

532. Δικτυωτόν
* * * * * = Χώρα της 'Ε-
* * * * * λόδος.
* * * * * = 'Εορτή Θεοτό-
* * * * * κου.
* * * * * = Θάμνος άνθο-
* * * * * φώρος.
* * * * * = Χόρτον έδώδιμ.
Και καθεύωσ τά ίδια.
Δούκισσα ντε Σεβρέξ

533-537. Συμφωνόγγρος
Δι' ενός και του αυτού συμ-
φώνου, δεσδεήποτε φορές έπα-
ναλαμβάνομετα μεταξύ των κά-
τωθι φωνηέντων, των δλοίων ή
σειρά εις έκαστον σωρόν δέν θά
μεταβληθί, να σχηματισθούν
πέντε λέξεις:
αια, αση, αιια, οια, αση
(Νέον είδος) Κευτερνίδι

538. 'Αλοις
'Εκάστη λέξις διαίρεται εις
δύο άλλας, από την δευτέραν των
όποιων άρχίζει πάντοτε ή έπο-
μένη λέξις. Ούτω σχηματίζεται ή
λούς. 'Ορθογραφία δέν τηρείται.
1. 'Απόστολος=Πόλις βουλγα-
ρική+μετοχή.
2. Πόλις της 'Ελβετίας=Μετο-
χή+χώρα της 'Ελλάδος.
3. 'Ασθένεια=Χώρα της 'Ελ-
λάδος+όγγιον ζών.
4. 'Ενδυμα χειμερινόν = 'Α-
γγιον ζών+θεά.
5. 'Ημίθεος=θεά+εργαλειον.
6. 'Ιστορική πολιχνη = 'Εργα-
λειον+μέλος ζώνου.
7. 'Οροσειρά = Μέλος ζώνου +
Γυνή της Γραφής.
(Νέον είδος) Μέλισσα

**539. Διπλή Ποιητή 'Ακρο-
στιχίς**

Τό πρώτον και τό δεύτερον
γράμμα της πρώτης λέξεως, τό
δευτέρον και τρίτον της δευτέ-
ρας, τό τρίτον και τέταρον της
τρίτης και ούτω καθεξής, άποκα-
λοϋν δύο νήσους της 'Ελλάδος:
1. 'Ορις και μέσς του έρ-
χαιου όπλισμοθ' 2. 'Αλευκτιών
εργαλειον' 3. Πολύτιμον μετά-
λλον' 4. Χώρα της 'Ελλάδος' 5.
Πτηνών και μηχανή' 6. Θεάρα
και όορτή
(Νέον είδος) Τσούχτρα

540. 'Ελλιποσύμφωνον

οι - ειη - α - ειη
Νεράϊδα του Γιαλού

541. Γρίφος
τε 1
τε 1 1
π τε 1 1
π τε 1 1 1
π τε 1 1 1
Μελαγχολική 'Υπαρξις

Α Ψ Ξ Ξ Ξ

των Πνευμ. 'Ασκησ. του φύλ. 22

307. Πιττακός (πήρα, Κόξ).—
308. Βουλμία (Βουλή, μυία).—
309. Σάρος-Σάμος.— 310. 'Ενφ-
Νώα.— 311.

Μ Ω Ρ Ε Α Σ Ε Λ Α Σ Ν Υ Ν
Α Ρ Α Ι Ο Η
Ν Α Ν Α Ι Α Π Ε Λ
Ν Δ Α Η Η Π
Ι Ν Α Ω Ι Κ Η Ρ Ω Μ Ο Σ

312. ΠΙΝΔΑΡΟΣ ('Ινδός; ναός,
Δανία, άπιον, Ρόδος, όρνις, σπά-
φος).—313-317. Διά του Β: βέ-
ρος. βήμα, βωμός, όβις, βίος.—
318. ΣΟΦΟΚΛΗΣ (ΝαυΣικιά,
ΕδδΟκία, ΜορΦεύς, ΞενΟφών,
'ΗραΚλής, 'Απόλλων, Μέλι-
τος, 'Ερι,Σός).—319. Δικτύο ά-
νεμον θηρός.—320. Ξίλιοι μύρι-
οι καλογέροι ο' ένα ράσο τυλι-
μένοι. Τό ρόδι. (1000, 10000 [=
μύριοι] κώλο, γερ εις ένα ρ' ά-
σσοτοι, λιγ με vi.)—321. L' é-
clair.—322. J'ai un grand frere.

**Πώς θά περάσετε πιδ εύχάριστα
τό καλοκαίρι σας;**
Είναι άπλούστατο: Θα προμηθευθήτε όσους πε-
ρισσότερους μιουρείτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
και θά τοδς πάρτε μαζί σας στο ταξίδι, στην έξοχή,
όπου θά πάτε, — αλλά κ' όπου θά μείνετε, — για να
περάσετε τις Διακοπές.

Κε' ένας μόνος Τόμος της Β' Περιόδου άρ-
καί, με τις 400 του σελίδες, με τα τρία ή τέσσερα μυθι-
στορήματα του και με τα τόσα άλλα που περιέχει. "Αν
πάρτε μάλιστα τον Τόμο του 1929, που έχει
600 σελίδες και 8 μυθιστορήματα, τί άλλο θέλετε;

Τριτοκατόλογος δημοσιεύεται στα φυλλάδια
συχνά. Συμβουλευθήτε τον και κάμμετε εύκαιρώσ την
προμηθειά σας, άν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΗΘ-ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

1. 'Α' — 680 |
Αίλιντα, θέλεις να γνωρισθώμε; μ' έ-
μεις στο Χαλάνδρι μένομε. Γράψε,
ποδ θέλεις; Ματίνα Α. Μαρινόκου, Χα-
λάνδριον.

Κούκλα του Χαλάνδριου

2. 'Α' — 681 |
Αιγωνισμός έγγράφων κωτών - τε-
τραδίων. Συμμετοχή τρίπραχος. Πρ-
θεσμια μηνιαία. Βραβεία 4. Δίσις: 'Αν-
ναν Κανδαρίκη, Χανιά - Κρήτης, δια:
Σπίθα

3. 'Α' — 682 |
Για πολλούς λόγους γνωρίζω επειδή θέρ-
θουν μη Διαπλασπέυλα) έναπό-
την πρώτων της (Α' 656) άγγελίας μου,
ζητώντας συγγνώμη. Κάποιος

4. 'Α' — 683 |
Αλληλογραφή, ανταλλάσσω τετραδίακια.
Στείλτε: 'Εμμανουήλ Καρνεγιάννην
(δια Γ) Νιυτλήνην. 'Ιπποτή των Κϋ-
κνων, Σιλάβα Δωδεκάνησος, Κλαί-
ρια, ός ποτε να ησρομένο: Γλυκοκαραγμα

5. 'Α' — 684 |
Προμηθεύοντας από Διαπλασπέυλο
καίτε άγνωστά όλοις-ες. 'Ανταλ-
λάσσω τετραδίακια και αλληλογραφή με
Διαπλασπέυλα-τε Δίσις: Αηδρή Νάγα-
νος, Oxford Bar, Port-Said (Egypte) δια:
'Ελληνόπευλο

6. 'Α' — 685 |
Τραγοϋδι της Αετιερίας, Τριελλό Φοιτη-
τάκι, αλληλογραφεύμε; Γράψατε (Α'
528) Κροσταλλίνα Βουσούλα, Δοδύη
Δωδεκάνησος, Μαγαλιένη Κόννη, γιατί πε-
ριφρονήτε τόσο πολύ τον: Βύρανα

7. 'Α' — 686 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

8. 'Α' — 687 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

9. 'Α' — 688 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

10. 'Α' — 689 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

11. 'Α' — 690 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

12. 'Α' — 691 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

13. 'Α' — 692 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

14. 'Α' — 693 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

15. 'Α' — 694 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

16. 'Α' — 695 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

17. 'Α' — 696 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

18. 'Α' — 697 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

19. 'Α' — 698 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

20. 'Α' — 699 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

21. 'Α' — 700 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

22. 'Α' — 701 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

23. 'Α' — 702 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

24. 'Α' — 703 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

25. 'Α' — 704 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

26. 'Α' — 705 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

27. 'Α' — 706 |
Υποδείχτε δίσις την νέαν σας συνάδει-
χον 'Αναμύλλαν. Βύρανα, αλληλογρα-
φεύμε; γράψτε: Stamata Sirigo, Suez E-
gypte. 'Αναμύλλας

1. 'Α' — 691 |
Μαίνονας σταν κίνηση της Διαπλά-
σεως, χαίρετά όλοις-ες, ανταλλάσσω
Μ. Μυστινά Δίσις; κ. 'Αθ. Παπαθανά-
σιου Χαλκίδα, δια:
'Ευβοϊκό 'Ακρωγιάλι

2. 'Α' — 692 |
Προμηθεύοντας στην κίνηση χαίρετά
όλοις-ες. 'Ανταλλάσσω τετραδίακια,
τοπία, αλληλογραφή μόνον με κωρίτσινα,
Δίσις: Μαριάνθη Λαπατίτσινα, δια Μπίλο
Ντόβ, Νάουσαν. Μπίλο - Ντόβ

3. 'Α' — 693 |
'Εχαριστά θερά δσοις με ψήφισαν.
'Ανταλλάσσω Μ. Μυστινά Δίσις: ΜΠΕ
C. Diamandis C/o T. Gerassimou, 6, Rue
Guinea, Le Caire (Egypte).
'Αρχισπιδροφυς, ποία ή Δίσις σου:
Δούλη Δωδεκάνησος

4. 'Α' — 694 |
Αγαπημένα Διαπλασπέυλα-ες, αλληλο-
γραφή και ανταλλάσσω Μ. Μυστινά με
όλοις-ες. Δίσις: Παπαδιάνια (Μολάν),
'Ερμη 'Ακρωγιάλι

5. 'Α' — 695 |
ΑΡΥΕΤΑΙ ΔΥΑΝΔΡΙΑ
ΤΩΝ
ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥΣ

Σκοποί: Διάδοσις της Διαπλασσεως.
Πρωτεύουσα Διαγωνισμοί.
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Σόνθεσις Ποίηματος: 'Επιγραφής τ'Α-
νατολής. Συμμετοχή δεκάδραχος. Πρ-
θεσμια 20ήμερος.
Βραβεία: Α' 50ΛΟΝ-ΛΙΒΟΝ (Μουσική
τεράμα) Σελίδες 64.
Β' Γαλλικόν Μυθιστορήμα.
Γ' Μουσική Τεράμα (ούδη 'Ελληνικά)
Σελίδες 10.

Περιμένον από όλοις-ες. Δίσις: Τή-
νου 15, 'Αθήνα, δια 'Εφίπτιον Ιαχθ-
όρμεν. Οι τών Διαγωνισμων
'Εφίπτιος Ιαχθόρμενος
'Αστραπιδος Καβαλλάρης

6. 'Α' — 696 |
Αποφάσι του Διοικητικού Συμβουλίου
ΟΙ 'ΕΥΘΥΜΟΙ ΝΕΟΙ
Συγγωνοντι με τον ΕλλογονεΤΕΡΑ
ΚΕΒΕΛΕΙΣ.

Εδωρισθόντα Διαπλασπέυλαποδ τοδς
υποστηρίξαν και τα παρακάτω τά τοδς
υποστηρίχον και στο νέο μεγάλο ΕΣάλλογο
τοδς. 'Ο τελευτατός Διαγωνισμός άπρω-
τά και επιστρέφεται ή συμμετοχή.

7. 'Α' — 697 |
'ΗΡΑ ΕΞΕΓΓΑΣΙΣ
Τό 'Ανατολόν Μυστινον Συμβού-
λιον λαβόν την πρότασιν προαρη-
ρησεωσ του Σάλλογου 'ΕΥΘΥΜΟΙ
ΝΕΟΙ εις τον Σάλλογον μας δόδεχθ
αυτην παρηφθ.

8. 'Α' — 698 |
'Ο Πρόεδρος του Α. Μ. Σ.
ΤΟΡΚΟΥΜΑΔΑΣ

9. 'Α' — 699 |
'ΗΡΑ ΕΞΕΓΓΑΣΙΣ
Διαπλασπέυλα-ες, έγγραφίτε έλοι
Δίσις τον μεγαλύτερον Σάλλογον.
Στείψατε τα κατατακτικόν Δίσις προ-
σωνή ή 'Ιερών 'Εξέτασιν, Πόστ-Ρεσάντ,
Κολών.